

εἰς τὴν Ἰνδίαν δυνατός δὲν ἦτον, κανένας τρόπος διατάξει τὸν παραβούμενό μας ἐφθασεις, τὸν παραβούμενό τοῦ Βιδέρου ἦτον εἰς τὴν ἀκρογιαλιδίαν ἀπὸ δέκα πέντε μέραις. "Ο, νι μη πόρετα νὰ κάμω δύο δύο, ἦτον νὰ μάθω ποῦ τὸν ἔθαψαν, καὶ νὰ τοῦ στήσω εἰς τὸ μνῆμα ἓνα σταυρὸν ἀπὸ καλαμίαν.

— 'Αληθεία! ἀνέρχεται ή μήτηρ δύλως ἔνδικρυς ω!... εὐχαριστῶ Βρύνε, εὐχαριστῶ... ἀδελφέ!

— Είναι καὶ ἄλλο, ἐπανέλαβεν δὲ ναύτης διττοὺς ἔκδων ἄκρων συνεκινεῖτο· ἔμαθα δὲ καὶ κακούργοις ἀπὸ τὸ Λάσιχον πωλήσεις τὰ ῥοῦχα τῆς πνιγμένης· ἐσκάλισα λοιπὸν δύο μπόρεσα, ὅσῳ ποῦ ηὔρα τὸ ῥόλογό του ἀνεψιού μου καὶ τὸ ἀγόραστο μὲν δύο μου τὸ καπιτάλι ποῦ εἶχα τότε καί... νά σου τὸ φέρω πίσω νύφη, νάτο.

Καὶ ταῦτα λέγων ἔδεικνυεν εἰς τὴν γραῖαν μέγατην ὠρολόγιον ἀργυροῦν κρεμάμενον εἰς τὸ ἄκρον κλωστῆς αἰσφαλτωμένης· ἡ γῆρα τὸ ἥρτασε ἐκφέρουσα κραυγὴν καὶ πολλάκις τὸ ἥρτασθη· ὅλαι αἱ γυναικες ἔκλιον, καὶ ὁ Μαρτίνος αὐτὰς ἐφρινεῖτο πολὺ συγκινημένος δὲ Βρύνος ἔβαλε καὶ ἐπειράτο νὰ πήγε διὰ νὰ καταβάλῃ τὴν συγκινησίαν του.

Καὶ διτεῖς ἡ γῆρα Μωβάρηρ ἐπανεῦρε τὸν λόγον Ἐθλιψεν εἰς τοὺς βασικίοντας τῆς τὸν ἄξιον ναύτην καὶ τὸν εὐχαριστησε μετὰ πολλῆς πτῆς θερμότητος. Τὸ βαρύθυμον αὖτον καὶ δρυγίλον ἔγγιε φθηνέτελον· δὲν ἔνθυμειτο πλέον την εἴχε παροξύνει πρότινων σιγμών, ἀλλ ἔθεωρει παραφερομενή ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης τὸ πολύτιμον δῶρον, τὸ ἀναμιμησκόν, μίσην σκληρῶς ἀπωλεσθέντα.

Η μετά τοῦ Βρύνου λοιπὸν συμπεριφορὰ ἐγένετο φαιδροτέρα καὶ ἐπὶ τὸ φελικώτερον· αἱ δὲ ἔνηγρηστες του κατέτησαν ἡδη προφανὴ τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ πλοῦτον. Ο Ἑξ Αμερικῆς θεῖος ἐπανήρχετο τόσον πιωχὸς δυον ἦτο καὶ εἰς τὴν ἀναχώρησί του. Λέγων εἰς τὸν ἄνεψιόν του διτοὺς καὶ αἱ ἑαυτοῦ θάμηταν σχέσην διὰ τὴν ψυχρότηταν κατά νοῦν εἴχε τὴν λυπὴν μόνον, ἡν δὲ ἡθύμοντο ταχὺ ἡ βραδὺ παραγγωρίσαντες συγγενῆ ἀγαθόν. Πᾶν τὸ ὑπόλοιπον ἦτο πλάνον συμπέρασμα τοῦ Μαρτίνου.

Μολονάτι ή ἀνακάλυψις αὕτη ἐμηδένιζεν δριστικῶς τὰς ἀπίδας τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς, δὲν μετέβαλεν δυνατὸν τὴν διαθεσίν των· ἀμφότεροι ἐλκυσθεῖσα διὰ τῆς καρδιᾶς ὑπὸ τοῦ Βρύνου, ἐτήρησαν πρὸς αὐτὸν εὐμένειαν κατέκλογην, ἐνώ πρὸ δλίγου ἐκ συμφέροντος ἐπεδείκνυον τοισύτην, καὶ ἀντεφίλοιμοντο τίς νὰ τὸν περιποιηθῇ καλήτερα.

Ο ναύτης, ὑπέρ οὖ ἔξηνταλήθη ἡδη καθ' ὅλα ἡ φιλοφροσύνη τῆς ταπεινῆς αἰκίας, εἴχεν ἀποσυρθῆ τῆς τραπέζης, διταν δὲ Μαρτίνος ἐξελθὼν πρὸ μιᾶς συγκινήσεισθλευν αἴφης καὶ ἡσώτησε τὸν Βρύνον ἡν δέλεις νὰ ἀκποιήσῃ τὸν πίθηκο.

— Τοῦ Ροχαβώ; ἀπήντησεν δὲ ναύτης, δχι, ὅχι! ἐρώ τὸν ἀνέθρεψη, τὸν ἐμεγάλωσα καὶ αὐτὸς ἔμαθε νὰ μὲ ὑπακούῃ· εἶναι δὲ πηρέτης μου αὐτὸς καὶ δύντροφός μου, καὶ δὲν θὰ τὸν ἔδινα δέκα φοραῖς περιτσότερο χρόσο ἀξίζει, ποῖος θέλει νὰ τὸν ἀγόραστη;

— Ο Κόντες, εἶπεν δὲ νεανίσκος. Τώρα διτι ἐπέρασε, εἶδε τὸ ζώον καὶ εὐχαριστήθηκε τόσῳ ὥστε μὲ παρεκαλεσε νὰ συμφωνήσω ἐγὼ τὴν τιμὴν καὶ νὰ τοῦ τὸν ὑπαγω.

— Πέτσ του λοιπὸν δὲν πουλεῖται· ἀπεκρίθη δι Βρύνος γεμίζων τὴν πίταν του.

— Ο Μαρτίνος ἔκαμε κίνημα ἐναντιώτεως.

— Θέλετε νὰ παίξη μὲ τὴν δυτικήν, εἶπεν δικρίος κόμης ἐνθυμηθή τὰς ὑποταχέσεις του. Μ' εἶχεν εἴπει νὰ τῷ δώσω τὴν μαίμου καὶ δὲν θὰ ἐσυμφωνει καὶ μοῦ παραχωρηθῇ ή θέσις τοῦ εἰσπρακτορος.

— "Α! Παναγίτου! ή τύχη σου πατέι μου... ἀνέκραξεν ἡ γῆρα με θλιψεως τόνον.

— Βρύνος ἐξέτησεν ἐξηγήσεις.

— Λοιπὸν, εἶπε, μετὰ στιγμὴν σκέψεως, ἐλπίζεις δι μιδωντας τὸν Ροχαβώ εἰς τὸν Κόντες θὰ ἐπιτύχης τὴν θέσιν τὴν δόψιαν ἐπιθυμεῖς.

— Είμαι βέβαιως, ἀπεκρίθη δι Μαρτίνος.

— Καλά λοιπὸν, ἐπρόσθεσεν ἀποτόμως δὲ ναύτης δὲν τὸν πωλῶ τὸν Ροχαβώ, τοῦ τὸν χαρτίων πρόσφερε τον εἰς τὸν κύριον σου, δὲτις βέβαια πρέπει γα εὐχαριστηθῇ διτι τὸ εὑγεική σου φερτομ.

Τότε διτεῖς τὰ φιλοφρονήματα κατεπόντισαν τὸν ἐλευθέριον ναύτην, διτι διὰ νὰ σωθῇ ἀπέστειλε τὸν ἀνεψιόν του εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κομητος μετὰ τοῦ Ροχαβώ δι Μαρτίνος ἔτυχεν ἀρίστην ὑποδοχῆς παρ' αὐτῷ διτι συνδικλεχθεῖσις ἐπ' ὅλιγον καὶ βεβαίωθεις περὶ τῆς ἴκανότητος του τῷ ἀπέτρεψε τὴν πολυζητητὸν εἰσπρακτορίαν.

Πρέπει νὰ ἔννοήσωμεν ὄποστη γῆρα ἔξιλαμψεν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐπιστρέφεντος τοῦ Μαρτίνου. Η γῆρα θέλουσα νὰ ἔκινησῃ τὰς καδίκας τῆς ωμολόγησε τότε εἰς τὸν ναύτην δοπίκες ἐλπίζεις εἴχε προκαλέσεις ἡ εἰδησης τῆς ἐπανόδου του δι Βρύνος ὀδυσσήθη εἰς φαιδρότατον γέλωτα.

— Μὰ τὸν θεῖο! ἀνέρχεται, καλά σας τὴν ἐφικσασα σεῖς ἐλπίζατε μιλλιουνή, καὶ ἐώ δὲν σας ἐφερε παρὰ δύο ζώων ἀναφέλευτα.

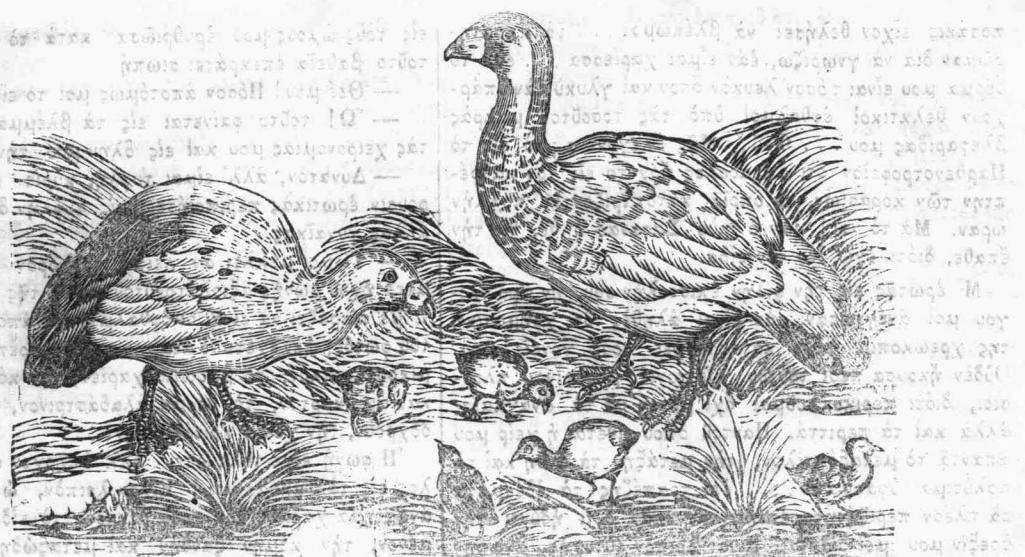
— Απετάσαι θεῖε μου, ἐπανέλαβε μετὰ γλυκύτητος δι Κλημεντίζ, μαζες ἐφερες τρεῖς θησαυρούς ἀνεκτιμήτους, διότις χάρις εἰς τὴν εὐγενίαν σου, δι μήτηρ μου ἔχει τώρα ἔνα ὄνθιμην, δὲδελφός μου ἐργασίαν καὶ ἔγω... ἔγω, τὴν ἐλπίδα.

I. E. G.

ΚΗΡΩΦΙΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.

—♦♦♦—

— Η τάξις τοῦ πτηνοῦ τούτου δὲν εἶναι ἀριστερῶς εἰσέτη προσδιωρισμένη εἰς τὴν δρυιθολογικήν δνοματελογίαν. Είναι τάχα κύκνος, χὴν ή νῆσσα; Υπὸ τὰς τρεῖς ταύτας δνομασίας περιεγράφη ὑπὸ τῶν τριῶν περιφήμων φυσικῶν, τοῦ Λαβιλλαρδίερου, τοῦ Βιελλότου καὶ τοῦ Ρίχου. Είναι δμώς ἀναμφιθέλως πεινήδην υγιόμενος,

καὶ μολονότι ἔρχεται ἀπὸ τέ πους θερμούς, ὑποφέρει
διως καλλιστα τὸ κλέμα τῆς Ἀγγλίας, ἐνθα πολλὰ
βλέπει τις ἔρχμένα πλησίον του, ἀλλ' ἰσχυρῶς ἀπω-
θοῦντα παν εἰδὼς πινγοῦ, τὸ ἐποίειν πατή σθένει προ-
σπαθεῖσι νὰ ἀπόμακρυνθῇ Ήτδα διπάρετηρήθη καὶ
μὲ τὸν μέλινα κύλιν τῆς Αὐστραλίας, διτις κύκνον
τινὰ κατοικεῖσθν, μεγάλη τερού καὶ ἰσχυρώτερόν αὐτοῦ
κατὰ τὸ φαινόμενον, κατεβαλλέν διως καὶ ἐφόνευτε.

Δυνάμεις ἐπὶ τέλους νὰ προσθέσωμεν καὶ διὰ τοὺς λαιμάργους, διὲ εἰνε δὲ αὐτοῖς ἔξαιτον ἐδέσμα. Δὲν σπινεῖ φροντίδας πλειόνας τῶν αἰλῶν γατοκίων τοῦ κοτταγάθρου, καὶ η ἀνατροφή του δὲν εἶνε πολὺδειπνός· τὰ λιβάδια καὶ αἱ γῆται ἐπαρκοῦσσι νὰ τῷ διαψιλεύσωσι τὸ μεγαλείτερον μέρος ταῦτης.

TO KATOPTRON

ΤΑΪΟ ΛΕΩ ΛΕΣΠΕΣ.

HT19T HAOTZUH

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Θέλεις, προσφίλεστάγη Ἀθηναῖς, γὰ σὲ γράφω; ἐγὼ
ἡ δύστηνος ἀδύματος, τῆς ὁποιας ή καίριο πλανάνται εἰς
τὸ σκήνως; Δὲν φοβεῖται τὴν θιψὺν τὴν περικεχυμένην
εἰς τὰς ἐν τῷ σκήτῃ γεγραμμένας ἐπιστολάς μου; Δὲν
φρίκισται διὰ τὰς μελαγχολικὰς ἴδεας, αἵνινες δύνανται
νὰ μὲν προσβάλωντι.

Ἄγαθήν Αθηναίοις είσαι εὐτυχής, σύ ἔχεις δόθαλ-
μούς βλέπεις, ὅτι νὰ βλέπτης, νὰ ἕξευρῃς νὰ διαχο-
ρής τὸ κυανοῦν τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν λαμπρότητα τοῦ Ή-
λιου, ἀπαντά τὰ διάφορα χρώματα ὅποια ἔδενή πέσσεν-
ται τὸ πλῆνον Κύκλου θάλασσαν.

Γνωρίζω ὅτι ἄλλος εἶχαν κ'έγω τὸ προνόμιον τοῦτο.
ἄλλ' δταν προσεβλήθην ἐκ τῆς τυφλότητος, ήμην μόλις
δεκατήν. Βίαιοι εισοιπενταστής ήδη! ίδου δεκαπέντε
μαρκών ψάκιατούς, καθ' αὐτοὺς τὰ πάντα είναι σποτεινά
περὶ ἑμέ!

νησα, ή μαλλον. δέν δύναμαι να τὸ περιγραφώ εἰς ηγεσ
ἐπανακλαμβάνεται, ἀλλ' ή θέα είναι ἀπηγορευμένη εἰς
τὴν δυστυχῆ καὶ ἀξιοθήητον ἐμέ.

Βούτε, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ καλύμματος, εἰς
ὅ ἄναστρέζεται ἡ ἀσθενῆς διάνοια μων, ἐπέργυνται λάμ-
ψεις τινὲς ἀλλότοι: Οἱ ταροὶ λέγουν ὅτι τούτῳ προέρ-
χεται ἐκ τοῦ αἵματος, δι' ἐπερ ἐλπιζεται τι περὶ τῆς
τέχνης των. Τρελλὴ γέμερα! Βταν, στερῆται τις περὶ
δεκαπέντε ἑτῶν τὸ φῶς, δι' αὐτοὺς στολίζεται ἡ Γῆ. δέν
είναι διανατὰν να τὸ ἴδιο πλέον παρὰ εἰς τοὺς σύραγνύς.

Προχθὲς ἐδεκτικασσα ἀλλόκοτον τινα στέγματίαν ευ-
κόπειαν.

Ψηλαρεῖσα ἐντὸς τοῦ Οχλάμου μου, θέσσα τὴν χειρά μου ἐπὶ . . . ὃ δὲν θὰ τὸ ἔργονευς εἰς ἑκατὸν, εἰς χίλια . . . ἐπὶ τίνος κατόπτρου. Ἐναθήμην ἐμπροσθέν του διαφεύγει τὴν μάχην μετὰ τῆς αποτυχίας . . . ὃ